

แนวทางการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น
กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์*
GUIDELINES FOR ENHANCING DIGITAL TECHNOLOGY SKILLS
OF LOCAL GOVERNMENT PERSONNEL: A CASE STUDY
OF MUEANG PRACHUAP KHIRI KHAN DISTRICT,
PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

นิธิมา เงินสุวรรณ

Nithima Ngernsuwan

วัลย์พร ชินศรี

Walaiporn Chinnasri

คณะรัฐประศาสนศาสตร์และสังคมศึกษา, มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด, ประเทศไทย

Faculty of Public Administration and Social Sciences, Stamford International University, Thailand

E-mail: rin232549@gmail.com

โทรศัพท์ 0811415628

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษากระบวนการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น 2) เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล 3) ศึกษาปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีของบุคลากรที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น 4) แนวทางการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 227 คน และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 14 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความแปรปรวนทางเดียว การถดถอยเชิงพหุ และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการศึกษา พบว่า 1) การเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น อยู่ในระดับมาก 2) บุคลากรส่วนท้องถิ่นที่มี เพศ และระดับการศึกษา ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น แตกต่างกัน 3) ปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีของบุคลากร ด้านการรับรู้ความง่ายในการใช้งาน ด้านทัศนคติที่มีต่อการใช้งาน ด้านแรงจูงใจในการใช้งาน มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น ที่ระดับ 0.001 ด้านการรับรู้ถึงประโยชน์ ที่ระดับ 0.01 และด้านอิทธิพลของสังคม ที่ระดับ 0.05 และ 4) แนวทางการเสริมสร้างทักษะเทคโนโลยีดิจิทัลของ

* Received 17 September 2025; Revised 13 October 2025; Accepted 29 October 2025

บุคลากรส่วนท้องถิ่น ควรบูรณาการทักษะเข้าใจ ใช้ สร้าง และเข้าถึงอย่างสมดุล พร้อมส่งเสริมทัศนคติที่ดีและการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริง รวมทั้งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบสนับสนุนครบวงจรในการใช้เทคโนโลยี

คำสำคัญ: ทักษะดิจิทัล, การยอมรับเทคโนโลยี, บุคลากรส่วนท้องถิ่น, องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

Abstract

This research aimed to 1) Study the level of enhancing digital technology skills of local government personnel. 2) Compare opinions on enhancing digital technology skills of local government personnel classified by personal characteristics. 3) Study factors of technology acceptance of personnel that have a causal relationship with enhancing digital technology skills of local government personnel. 4) Guidelines for enhancing digital technology skills of local government personnel. The sample consisted of 227 personnel in local government organizations in Mueang Prachuap Khiri Khan District and 14 key informants. Data were analyzed using percentages, means, standard deviations, one-way variance, multiple regression, and content analysis. Findings: 1) The enhancement of digital technology skills among local government personnel is at a high level. 2) Local government personnel with different genders and educational levels have different opinions on enhancing digital technology skills among local government personnel. 3) Factors related to personnel's technology acceptance, perceived ease of use, attitude toward use, and motivation for use are causally related to enhancing digital technology skills among local government personnel at the 0.001 level, perceived benefits at the 0.01 level, and social influence at the 0.05 level. 4) Guidelines for enhancing digital technology skills among local government personnel should integrate skills of understanding, using, creating, and accessing in a balanced manner, while promoting positive attitudes and learning through real experiences. Furthermore, they should develop a comprehensive infrastructure and support system for technology use.

Keywords: Digital Skills, Technology Acceptance, Local Government Personnel, Local Administrative Organizations

บทนำ

การเปลี่ยนผ่านจากยุคอนาล็อกสู่ยุคดิจิทัลและยุคโรบอท ส่งผลให้เทคโนโลยีดิจิทัลมีบทบาทสำคัญต่อการดำรงชีวิตและการทำงาน โดยเฉพาะในภาคราชการ ซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาประเทศ จำเป็นต้องมีการปรับตัวเพื่อลดภาวะ culture shock และป้องกันความเสี่ยงด้านความปลอดภัยจากการใช้เทคโนโลยี การมีทักษะด้านความเข้าใจและใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (Digital Literacy) จึงเป็นทักษะสำคัญที่ช่วยให้ข้าราชการสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สร้างคุณค่าร่วม (Value Co-creation) และลดต้นทุนการดำเนินงาน (Economy of Scale) รวมทั้งสนับสนุนการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง (Learn and Growth) ตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติด้านการ

พัฒนาดิจิทัล ยุทธศาสตร์ที่ 5 เพื่อสร้าง “กำลังคนดิจิทัล” ที่ตอบโจทย์เศรษฐกิจและสังคมดิจิทัล (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, 2564) (ปทุมธานี คชชิล, 2565)

ระบบราชการไทยได้ปรับเปลี่ยนโครงสร้างและวิธีการทำงานเข้าสู่ระบบราชการ 4.0 ที่เน้นการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม โดยรัฐบาลมีนโยบายพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม และผลักดันการเป็นรัฐบาลดิจิทัลผ่านการพัฒนาาระบบราชการอิเล็กทรอนิกส์ (e-Government) เพื่อเพิ่มความคล่องตัว โปร่งใส และความสะดวกรวดเร็วแก่ประชาชน เช่น การรวมบริการไว้ในพอร์ทัลกลาง การชำระภาษี การลงทะเบียน ฯลฯ ขณะเดียวกัน ข้าราชการต้องพัฒนาทักษะดิจิทัลใหม่ เช่น การใช้ซอฟต์แวร์ การวิเคราะห์ข้อมูล การใช้ Cloud Computing การคิดวิเคราะห์ ความยืดหยุ่น และความรู้ด้านความปลอดภัยไซเบอร์ เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัล (เกสรินทร์ นามวัชรโสพิศ และคณะ, 2568)

การเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัลยังเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างนวัตกรรมภาครัฐ โดยเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ซึ่งเป็นผู้ให้บริการสาธารณะโดยตรง และมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากในยุคนวัตกรรม 4.0 องค์กรเหล่านี้ต้องปรับตัวและมีความรู้เท่าทันเทคโนโลยี เพื่อใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการลดต้นทุนยกระดับประสิทธิภาพการบริหาร เพิ่มความโปร่งใสและความรับผิดชอบ (OECD, 2021) (Elkadi. H., 2013) (นันท์นิจ พงศ์โพธิธรรม, 2564) อย่างไรก็ตาม ความเปลี่ยนแปลงนี้มักถูกมองว่าเพิ่มภาระงาน บุคลากรใน อปท. จึงต้องมีการยอมรับการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้การนำเทคโนโลยีไปใช้ได้ผลจริง โดยเฉพาะในเขตอำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ ที่มีบุคลากรรวม 551 คน จาก 5 แห่ง (เสกศักดิ์ อยู่ดี และคณะ, 2567)

แม้จะมีความพยายามในการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีใน อปท. แต่ยังคงมีปัญหาสำคัญ เช่น อุปสรรคด้านบุคลากรด้าน IT ไม่เพียงพอ กฎหมายล้าหลัง เช่น การยืนยันตัวตนด้วยสำเนาบัตรประชาชน รวมถึงปัญหาด้านภารกิจ อัตราค่าจ้าง และการขาดการพัฒนาทักษะอย่างเป็นระบบ บุคลากรบางกลุ่มไม่มีโอกาสอบรมเพิ่มเติมหรือพัฒนาความรู้ตามบทบาทหน้าที่ ส่งผลให้ไม่สามารถตอบสนองต่อการปฏิบัติงานด้านการบริการสาธารณะได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การส่งเสริมการพัฒนาทักษะดิจิทัลให้ครอบคลุมและเหมาะสมจึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งในระดับท้องถิ่น (พรณทิวา เพ็ชรปานกัน, 2565) (ดวงฤทัย ศรีมุข, 2564) และจากรายงานของสำนักงานสถิติจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่าการเข้าถึงบริการออนไลน์และการใช้งาน ICT ในพื้นที่อำเภอเมืองยังไม่สูงมากนัก (สำนักงานสถิติจังหวัดประจวบคีรีขันธ์, 2568)

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจและต้องการที่จะศึกษาแนวทางการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยวัตถุประสงค์ข้อแรกที่มุ่งศึกษาระดับการเสริมสร้างทักษะ จะช่วยระบุภาพรวมของสถานการณ์จริงว่าองค์กรท้องถิ่นมีจุดแข็งหรือจุดอ่อนด้านใด เพื่อใช้เป็นข้อมูลตั้งต้นในการพัฒนา ส่วนวัตถุประสงค์ข้อสองที่เปรียบเทียบความคิดเห็นตามลักษณะส่วนบุคคล มีความสำคัญในการออกแบบแนวทางฝึกอบรมที่เหมาะสมกับกลุ่มบุคลากรต่าง ๆ ซึ่งมีพื้นฐาน ความเข้าใจ และประสบการณ์ที่ไม่เหมือนกัน ขณะที่วัตถุประสงค์ข้อสามที่ศึกษาความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยี จะช่วยให้สามารถวิเคราะห์สาเหตุเชิงลึกของการยอมรับหรือไม่ยอมรับเทคโนโลยี และนำไปสู่การกำหนดแนวทางแก้ไขที่ตรงจุด เช่น การปรับวิธีการสื่อสารหรือเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ และสุดท้าย วัตถุประสงค์ข้อสี่ที่มุ่งเสนอแนวทางการเสริมสร้างทักษะนั้นจะเป็นผลลัพธ์สำคัญของการวิจัย ซึ่งเชื่อมโยงจากข้อมูลทั้งสามข้อก่อนหน้า เพื่อออกแบบแนวทางที่เป็นไปได้จริง เหมาะสมกับบริบทท้องถิ่น และสามารถนำไปใช้พัฒนาศักยภาพของบุคลากรได้อย่างยั่งยืนในยุคดิจิทัล

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีของบุคลากรที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
4. เพื่อศึกษาแนวทางการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเกี่ยวกับ แนวทางการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผู้ศึกษาได้กำหนดระเบียบวิธีวิจัยไว้ ดังต่อไปนี้ดังนี้ ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ บุคลากรที่ปฏิบัติงานในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย ข้าราชการ ลูกจ้างตามภารกิจ และพนักงานทั่วไป รวมทั้งสิ้น 551 คน จากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมด 5 แห่ง กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ Krejcie & Morgan (1970) ได้กลุ่มตัวอย่าง 227 คน ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้หลักความน่าจะเป็น (Probability Sampling) โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของบุคลากรที่ปฏิบัติงานในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 คือ บุคลากรระดับผู้บริหารที่ปฏิบัติงานในขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ทั้งหมด 5 แห่ง ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย เทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ เทศบาลตำบลคลองวาฬ องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะหลัก และ องค์การบริหารส่วนตำบลคลองวาฬ แห่งละ 1 คน จำนวน 5 คน กลุ่มที่ 2 คือ บุคลากรระดับปฏิบัติการในขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ทั้งหมด 5 แห่ง ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยทราย เทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ เทศบาลตำบลคลองวาฬ องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะหลัก และ องค์การบริหารส่วนตำบลคลองวาฬ แห่งละ 1 คน จำนวน 5 คน และกลุ่มที่ 3 คือ ตัวแทนจาก กสทช. เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 4 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 14 คน ผู้วิจัยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย (1) เพศ (2) อายุ (3) สถานภาพสมรส (4) ระดับการศึกษา (5) ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน (6) รายได้เฉลี่ยต่อเดือน (7) แผนงาน (8) ชนิตงาน (9) ความเชี่ยวชาญ จำนวน 9 ข้อ มีลักษณะคำถามเป็นแบบตรวจรายการ (check

list) ตอนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีของบุคลากร ประกอบด้วย (1) การรับรู้ถึงประโยชน์ (2) การรับรู้ความง่ายในการใช้งาน (3) ทักษะที่มีต่อการใช้งาน (4) แรงจูงใจในการใช้งาน (5) อิทธิพลของสังคม ประกอบด้วย ข้อคำถาม 25 ข้อ มีลักษณะเป็นข้อคำถามปลายปิด มีการประเมินค่าแบบลิเคิร์ต สเกล (Likert, R, 1976) ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย (1) ด้านทักษะการเข้าใจ (2) ด้านทักษะการใช้ (3) ด้านทักษะการสร้าง (4) ด้านทักษะการเข้าถึง มีจำนวน 20 ข้อ มีลักษณะเป็นข้อคำถามปลายปิด มีการประเมินค่าแบบลิเคิร์ต สเกล (Likert Scale) (Likert, R, 1976) จากการคำนวณหาค่า IOC แบบสอบถามทั้งฉบับในครั้งนี้ได้เท่ากับ 1.00 และในการคำนวณหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบสอบถามในภาพรวมทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.972

2. แบบสัมภาษณ์ ใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างเป็นเครื่องมือวิจัย ซึ่งเป็นการใช้คำถามปลายเปิดที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถออกความเห็นหรือให้ข้อมูลได้อย่างเปิดกว้าง โดยผู้วิจัยจะสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลตามคำถามที่ถูกเตรียมไว้ล่วงหน้า แต่จะเรียงคำถามใหม่ได้ หรือเปลี่ยนแปลงคำพูดให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของผู้ให้ข้อมูล อันจะส่งผลต่อความยืดหยุ่นในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแบบสัมภาษณ์จะประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับแนวทางการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย (1) ด้านทักษะการเข้าใจ (2) ด้านทักษะการใช้ (3) ด้านทักษะการสร้าง (4) ด้านทักษะการเข้าถึง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยทำการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 227 กับบุคลากรที่ปฏิบัติงานในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ตามกลุ่มประชากรที่ถูกกำหนด และผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม มาตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์ เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ และวิเคราะห์เนื้อหาต่อไป สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 14 คน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการและสามารถตอบวัตถุประสงค์ในการวิจัยได้ สำหรับการจัดการข้อมูล ได้นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ มาถอดคำสัมภาษณ์ เรียบเรียงข้อมูลเพื่อจะได้นำไปวิเคราะห์ต่อไป

2. รวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทั้งหมด ตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนสมบูรณ์เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ และวิเคราะห์เนื้อหาต่อไป สำหรับแบบสัมภาษณ์ที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก นำมาถอดคำสัมภาษณ์ เรียบเรียง และจัดทำข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นการแสดงถึงลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ (1) เพศ (2) อายุ (3) สถานภาพสมรส (4) ระดับการศึกษา (5) ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน (6) รายได้เฉลี่ยต่อเดือน (7) แผนงาน (8) ชนิตงาน (9) ความเชี่ยวชาญ โดยการวิเคราะห์จะใช้สถิติเชิงพรรณนาด้วยการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปของคอมพิวเตอร์คำนวณหาค่าความถี่และค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีของบุคลากร ประกอบด้วย (1) การรับรู้ถึงประโยชน์ (2) การรับรู้ความง่ายในการใช้งาน (3) ทักษะที่มีต่อการใช้งาน (4) แรงจูงใจในการใช้งาน (5)

อิทธิพลของสังคม โดยการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป คำนวณหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. วิเคราะห์ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการเสริมสร้างทักษะเทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรเพื่อใช้ในการปฏิบัติงานของภาครัฐ ในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย (1) ด้านทักษะการเข้าใจ (2) ด้านทักษะการใช้ (3) ด้านทักษะการสร้าง (4) ด้านทักษะการเข้าถึง โดยการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป คำนวณหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4. วิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ต่างกัน โดยใช้สถิติ One-way ANOVA สำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระที่มี 3 กลุ่ม ขึ้นไป และหากพบว่ามีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จะทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีการ LSD (Least Significant Difference test)

5. วิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีของบุคลากร มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multi Linear Regression Analysis) สถิติมีพารามิเตอร์ (Parametric Statistics) และทดสอบความเป็นอิสระกันของความคลาดเคลื่อน คือ Durbin-Watson ซึ่งมีค่าเท่ากับ $1.5 \leq \text{Durbin-Watson} \leq 2.5$

6. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยผู้วิจัยจะทำการตรวจสอบข้อมูลก่อนทำการวิเคราะห์เพื่อให้ผลการวิจัยมีความแม่นยำและมีความน่าเชื่อถือของข้อมูล มีการเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้จากแหล่งต่าง ๆ จากผู้ให้ข้อมูล จากนั้นใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา โดยการตีความจากข้อมูลเบื้องต้นให้เป็นข้อมูลที่สื่อความหมายของผู้ให้ข้อมูล ด้วยการแยกประเภทและการลดทอนข้อมูลเพื่อจัดเป็นหมวดหมู่เพื่อนำมาตีความและสร้างข้อสรุปโดยนำผลการสรุปต่างๆ มาเชื่อมโยงจนเกิดเป็นโครงสร้างของข้อสรุปที่สามารถตอบปัญหาได้ตามวัตถุประสงค์ในการวิจัย

ผลการวิจัย

1. ระดับการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ภาพรวม

การเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมือง ประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์			ระดับการ เสริมสร้าง ลำดับที่ ทักษะ	
	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านทักษะการเข้าใจ	3.90	0.48	มาก	3
2. ด้านทักษะการใช้	3.83	0.54	มาก	4

3. ด้านทักษะการสร้าง	4.00	0.53	มาก	1
4. ด้านทักษะการเข้าถึง	3.92	0.53	มาก	2
รวม	3.91	0.45	มาก	

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า การเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวมมีการเสริมสร้างทักษะอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.91, S.D. = 0.45) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า มีการเสริมสร้างทักษะอยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงตามลำดับดังนี้ ด้านทักษะการสร้าง ($\bar{X}$ = 4.00, S.D. = 0.53) ด้านทักษะการเข้าถึง ($\bar{X}$ = 3.92, S.D. = 0.53) ด้านทักษะการเข้าใจ ($\bar{X}$ = 3.90, S.D. = 0.48) และด้านทักษะการใช้ ($\bar{X}$ = 3.83, S.D. = 0.54)

2. เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล

ตารางที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้	Sig.	ผลการทดสอบ
เพศที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แตกต่างกัน	One way ANOVA	0.037*	แตกต่างกัน
อายุที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน	One way ANOVA	0.667	ไม่แตกต่างกัน
สถานภาพที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน	One way ANOVA	0.361	ไม่แตกต่างกัน
ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แตกต่างกัน	One way ANOVA	0.029*	แตกต่างกัน

ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน	One way ANOVA	0.853	ไม่แตกต่างกัน
รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน	One way ANOVA	0.547	ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้	Sig.	ผลการทดสอบ
แผนงานที่ แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน	One way ANOVA	0.586	ไม่แตกต่างกัน
ชนิดงานที่ แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน	One way ANOVA	0.330	ไม่แตกต่างกัน
ความเชี่ยวชาญที่ แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน	One way ANOVA	0.262	ไม่แตกต่างกัน

จากตารางที่ 2 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า บุคลากรส่วนท้องถิ่นที่มี เพศ และระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีของบุคลากร มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผล กับการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุของปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีของบุคลากร กับ การเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยี ของบุคลากร		การเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากร ส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์				
		B	S.E.	สปส. Beta	t	Sig.
(ค่าคงที่)		0.284	0.133	-	2.131	0.034*
1.	การรับรู้ถึงประโยชน์	0.124	0.045	0.141	2.733	0.007**
2.	การรับรู้ความง่ายในการใช้งาน	0.254	0.051	0.280	5.000	0.000***
3.	ทัศนคติที่มีต่อการใช้งาน	0.284	0.051	0.299	5.554	0.000***
4.	แรงจูงใจในการใช้งาน	0.159	0.048	0.184	3.326	0.001***
5.	อิทธิพลของสังคม	0.097	0.042	0.106	2.325	0.021*
หมายเหตุ		* $p \leq 0.05$ R = 0.883 ** $p \leq 0.01$ $R^2 = 0.781$ *** $p \leq 0.001$ R^2 ปรับ = 0.776 F = 157.205 ระดับนัยสำคัญ = 0.000 Durbin-Watson = 1.930				

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีของบุคลากร มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ($F = 157.205$ และ $P \leq 0.001$) กับ การเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ร้อยละ 77.60-78.10 โดยมีค่าทดสอบความเป็นอิสระกันของความคลาดเคลื่อน (Durbin-Watson) ในครั้งนี้มีค่าเท่ากับ 1.930 โดยมีค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม (R) อยู่ในระดับสูง 0.883 และเมื่อพิจารณาจากการปรับมาตรฐานของตัวแปร (Standardized Variables) ในการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ และค่าสปส. Beta ซึ่งมีตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เรียงตามลำดับดังนี้ ด้านทัศนคติที่มีต่อการใช้งาน ($\beta_{ทัศนคติ} = 0.299$, Sig. = 0.000) ด้านการรับรู้ความง่ายในการใช้งาน ($\beta_{ความง่ายในการใช้} = 0.280$, Sig. = 0.000) ด้านแรงจูงใจในการใช้งาน ($\beta_{แรงจูงใจ} = 0.184$, Sig. = 0.001) ด้านการรับรู้ถึงประโยชน์ ($\beta_{รู้ถึงประโยชน์} = 0.141$, Sig. = 0.007) และด้านอิทธิพลของสังคม ($\beta_{อิทธิพล} = 0.106$, Sig. = 0.021) กล่าวคือ การเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นผลมาจากปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีของบุคลากร ได้แก่ ด้านทัศนคติที่มีต่อการใช้งาน

ใช้งาน ด้านการรับรู้ความง่ายในการใช้งาน ด้านแรงจูงใจในการใช้งาน ด้านการรับรู้ถึงประโยชน์ และด้านอิทธิพลของสังคม ซึ่งสามารถเขียนสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

$$\begin{aligned} \hat{Y} &= b_0 + b_1x_1 + b_2x_2 + b_3x_3 + b_4x_4 + b_5x_5 \\ &= 0.284 + 0.124 (\text{การรับรู้ถึงประโยชน์}) + 0.254 (\text{การรับรู้ความง่ายในการใช้งาน}) + 0.284 (\text{ทัศนคติที่มีต่อการใช้งาน}) + 0.159 (\text{แรงจูงใจในการใช้งาน}) + 0.097 (\text{อิทธิพลของสังคม}) \end{aligned}$$

สรุปได้ว่า ปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีของบุคลากร ในภาพรวม ด้านทัศนคติที่มีต่อการใช้งาน ด้านการรับรู้ความง่ายในการใช้งาน ด้านแรงจูงใจในการใช้งาน มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ด้านการรับรู้ถึงประโยชน์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และด้านอิทธิพลของสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. แนวทางการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

แนวทางการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้แก่ 1) ด้านทักษะการเข้าใจ ควรเน้นการสร้างความรู้ความตระหนักถึงประโยชน์ของเทคโนโลยีดิจิทัลผ่านการเชื่อมโยงกับงานจริง และจัดอบรมที่เข้าใจง่าย มีการอัปเดตความรู้อย่างสม่ำเสมอ พร้อมสนับสนุนอุปกรณ์พื้นฐานที่เหมาะสม เพื่อเสริมความมั่นใจในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี 2) ด้านทักษะการใช้ ควรส่งเสริมให้บุคลากรได้ลงมือปฏิบัติจริง เช่น การจัดเวิร์กช็อป ทดลองใช้เทคโนโลยีในงานจริง พร้อมสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ร่วมกัน มีคู่มือและระบบสนับสนุนที่ใช้งานง่าย เพื่อลดแรงต้านและเพิ่มความกล้าในการเรียนรู้เทคโนโลยีใหม่ ๆ 3) ด้านทักษะการสร้าง ควรสนับสนุนให้บุคลากรก้าวสู่การเป็นผู้สร้างสรรค์เทคโนโลยี เช่น การออกแบบระบบหรือพัฒนาเนื้อหา โดยต้องมีงบประมาณ ทรัพยากร และพื้นที่ทดลอง รวมถึงส่งเสริมแรงจูงใจภายในและการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ในกลุ่มเพื่อพัฒนาศักยภาพอย่างต่อเนื่อง 4) ด้านทักษะการเข้าถึง ควรพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล เช่น อินเทอร์เน็ตคุณภาพดี อุปกรณ์และซอฟต์แวร์ที่เหมาะสม พร้อมระบบช่วยเหลืออย่าง Help Desk และการอบรมออนไลน์ เพื่อให้เข้าถึงความรู้ได้ง่าย ลดช่องว่างทางดิจิทัล และเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้อย่างเท่าเทียม

อภิปรายผลการวิจัย

1. ระดับการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

การเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวมและรายด้าน มีการเสริมสร้างทักษะอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่า หน่วยงานมีความตระหนักและให้ความสำคัญกับการพัฒนาศักยภาพบุคลากรในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอย่างต่อเนื่อง ทั้งในด้านการเข้าใจ การใช้ การสร้าง และการเข้าถึง ส่งผลให้บุคลากรสามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการปฏิบัติงานและการให้บริการประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ รองรับการเปลี่ยนแปลงสู่ระบบราชการยุคดิจิทัลได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับแนวคิดของ นันธิดา ปฏิวรณ และคณะ (2564) การดำเนินการของรูปแบบการ

พัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีดิจิทัลเป็นกระบวนการที่ดำเนินการต่อเนื่องเพื่อให้เกิดผลของการบริหารที่มีคุณภาพ เพื่อพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีดิจิทัลใน 4 ทักษะ ด้วยการวางแผนเพื่อศึกษาสภาพความต้องการ จากนั้นปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ด้วยการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาทักษะ 4 ด้าน ได้แก่ 1) ทักษะการเข้าใจ (Understand) คือ การพัฒนาทักษะการเข้าใจเทคโนโลยีดิจิทัลของที่ครอบคลุมการรับรู้และปฏิบัติตามกฎหมาย การบริหารความเสี่ยง และการวางกลยุทธ์ให้บริการดิจิทัล รวมถึงการสนับสนุนการเปลี่ยนผ่านสู่องค์กรดิจิทัลอย่างเป็นระบบ เพื่อยกระดับคุณภาพและความต่อเนื่องของบริการอย่างมีประสิทธิภาพ 2) ทักษะการใช้ (Use) คือ การมีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอย่างเต็มศักยภาพ ทั้งการควบคุมกฎหมาย การออกแบบกระบวนการบริการ และการใช้ข้อมูลดิจิทัลเพื่อการตัดสินใจ รวมถึงการใช้สื่อสังคมและเทคโนโลยีโทรศัพท์มือถือ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารและเสริมสร้างผู้นำดิจิทัลในองค์กร 3) ทักษะการสร้าง (Create) คือ การสร้างสรรค์นวัตกรรมและการประยุกต์ใช้เครื่องมือดิจิทัลเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาทักษะ โดยจะต้องสามารถใช้ดิจิทัลเพื่อทำงานร่วมกันผลิตข้อมูลสำหรับบริการสาธารณะ และออกแบบนวัตกรรมบริการที่มีประสิทธิภาพ พร้อมปรับปรุงกระบวนการเพื่อความยั่งยืน 4) ทักษะการเข้าถึง (Access) คือ การกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์องค์กรดิจิทัล พร้อมจัดเตรียมทรัพยากรและดำเนินโครงการดิจิทัลอย่างมีประสิทธิภาพ นำทีมพัฒนาพนักงานและส่งเสริมการทำงานร่วมกันข้ามหน่วยงาน เพื่อบริหารจัดการกระบวนการเปลี่ยนแปลงและสนับสนุนองค์กรดิจิทัลให้ยั่งยืน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาริชาติ บุตรศรี (2566) วิจัยเรื่อง ปัจจัยด้าน Digital Literacy ที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของบุคลากร : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลหนองบัวแดง อำเภอนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้าน Digital Literacy ได้แก่การใช้ (Use) การเข้าใจ (Understand) การสร้าง (Create) และ เข้าถึง (Access) เทคโนโลยีดิจิทัล โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล

บุคลากรส่วนท้องถิ่นที่มี เพศ และระดับการศึกษา ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยด้านเพศและระดับการศึกษามีอิทธิพลต่อมุมมองหรือประสบการณ์ในการเรียนรู้และใช้เทคโนโลยีของบุคลากร ซึ่งอาจเกิดจากความถนัด ความคุ้นเคย หรือโอกาสในการเข้าถึงเทคโนโลยีที่ไม่เท่ากัน ดังนั้น การวางแผนอบรมหรือพัฒนาทักษะดิจิทัลควรคำนึงถึงความแตกต่างเหล่านี้ เพื่อออกแบบกิจกรรมหรือเนื้อหาให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายแต่ละกลุ่มอย่างแท้จริง สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกศรินทร์ นามวัชรโสพิศ และคณะ (2568) วิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลของบุคลากรปฏิบัติงานประจำสำนักงานเทศบาลเมืองนาสารในยุคราชการ 4.0 ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะด้านดิจิทัลของบุคลากรจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า ระดับการศึกษาสูงสุดที่แตกต่างกันมีการพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลของบุคลากรปฏิบัติงานประจำสำนักงานเทศบาลเมืองนาสารในยุคราชการ 4.0 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จารุณี ทับทิมทอง (2565) วิจัยเรื่อง ความต้องการพัฒนาทักษะที่จำเป็นเกี่ยวกับการทำงานและการใช้ชีวิตในยุคดิจิทัลของบุคลากรวัยทำงาน ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการวิจัยพบว่า บุคลากรวัยทำงาน ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีเพศ ระดับการศึกษา แตกต่างกัน มีความต้องการพัฒนาทักษะที่จำเป็นเกี่ยวกับการทำงานและการใช้ชีวิตในยุคดิจิทัลของบุคลากรวัยทำงาน ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในภาพรวมแตกต่างกัน

3. ปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีของบุคลากรที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีของบุคลากร ในภาพรวม ด้านการรับรู้ความง่ายในการใช้งาน ด้านทัศนคติที่มีต่อการใช้งาน ด้านแรงจูงใจในการใช้งาน มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ด้านการรับรู้ถึงประโยชน์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และด้านอิทธิพลของสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีค่า R-square 78.1% สะท้อนให้เห็นว่า แบบจำลองการวิเคราะห์สามารถอธิบายความแปรปรวนของการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่นได้มากถึงร้อยละ 78.1 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับสูงมากในเชิงสถิติ โดยในทางปฏิบัติหมายความว่า ปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ การรับรู้ถึงประโยชน์ ความง่ายในการใช้งาน ทัศนคติ แรงจูงใจ และอิทธิพลทางสังคม มีอิทธิพลร่วมกันอย่างมีนัยสำคัญต่อการพัฒนาทักษะดิจิทัลของบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กล่าวคือ หากสามารถส่งเสริมให้บุคลากรมีการรับรู้ในเชิงบวกต่อเทคโนโลยีและได้รับแรงสนับสนุนจากบริบทแวดล้อมที่เหมาะสม ก็จะสามารถยกระดับความสามารถในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผลลัพธ์นี้ตอกย้ำถึงความสำคัญของการออกแบบนโยบายหรือกิจกรรมพัฒนาศักยภาพที่ไม่เพียงเน้นทักษะเชิงเทคนิคเท่านั้น แต่ต้องควบคู่กับการปรับเปลี่ยนความคิด ทัศนคติ และวัฒนธรรมองค์กร เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนในยุคดิจิทัล แสดงให้เห็นว่า ความพร้อมทางความคิดและสิ่งแวดล้อมทางสังคมมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาทักษะดิจิทัล หากบุคลากรมีทัศนคติที่ดี มองว่าเทคโนโลยีใช้งานง่าย เห็นประโยชน์ชัดเจน และได้รับแรงสนับสนุนจากคนรอบข้าง ก็จะมีแนวโน้มที่จะเรียนรู้และใช้เทคโนโลยีดิจิทัลได้มากขึ้นและต่อเนื่อง สอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์เชิงลึกแนวทางการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่พบว่า การพัฒนาทักษะดิจิทัลอย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบทั้งในมิติของ “การเรียนรู้เชิงปฏิบัติ” และ “การสร้างแรงจูงใจภายในองค์กร” โดยเน้นการอบรมที่เข้าใจง่าย เชื่อมโยงกับการใช้งานจริง มีการสนับสนุนทรัพยากรและโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ขณะเดียวกัน การรับรู้ถึงประโยชน์ ความง่ายในการใช้งาน ทัศนคติเชิงบวก แรงจูงใจที่เหมาะสม และอิทธิพลทางสังคม เป็นปัจจัยหลักที่ส่งผลโดยตรงต่อพฤติกรรมยอมรับและพัฒนาทักษะดิจิทัลของบุคลากร ดังนั้น แนวทางการเสริมสร้างทักษะควรผสมผสานการพัฒนาองค์ความรู้ ความสามารถ และทัศนคติควบคู่กัน พร้อมส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันในองค์กร สร้างแรงสนับสนุนจากสภาพแวดล้อมรอบด้าน เพื่อให้บุคลากรสามารถใช้เทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างมั่นใจและยั่งยืนในบริบทของการบริหารงานท้องถิ่นยุคใหม่ สอดคล้องกับงานวิจัยของ กันตภัส อุดหนุน และสุมาลี รามัญ (2566) วิจัยเรื่อง การยอมรับเทคโนโลยีและนวัตกรรมในฐานะตัวแปรคั่นกลางที่เชื่อมโยงคุณภาพระบบสารสนเทศทางการบัญชีสู่ประสิทธิภาพการทำงานของบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลโดยรวมต่อประสิทธิภาพในการทำงาน (JP) พบว่า การยอมรับเทคโนโลยี (TA) มีอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิภาพการทำงาน (JP) มีค่าเท่ากับ 0.435*** และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิริรัตน์ พันธุ์หนู (2566) วิจัยเรื่อง ปัจจัยในการยอมรับเทคโนโลยีที่มีผลต่อความตั้งใจในการใช้งานแอปพลิเคชันของโรงพยาบาลภาครัฐที่เป็นโรงเรียนแพทย์ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้ประโยชน์ในการใช้งาน (Perceived Usefulness) ที่มีผลต่อความตั้งใจในการใช้งานแอปพลิเคชัน (Mobile Application) ของโรงพยาบาลภาครัฐที่เป็นโรงเรียนแพทย์

ในเขตกรุงเทพมหานคร รวมทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นพวรรณ วงษ์ศรีแก้ว (2565) วิจัยเรื่อง การยอมรับเทคโนโลยีในการปฏิบัติงานของบุคลากรสายสนับสนุนระดับปฏิบัติงาน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ผลการวิจัยพบว่า ผลการยอมรับเทคโนโลยีในการปฏิบัติงานของบุคลากรสายสนับสนุนระดับปฏิบัติงาน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ได้ค่าประสิทธิภาพของการทำนาย R2 เท่ากับ 0.487 หรืออธิบายความผันแปรได้ร้อยละ 48.70 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.102*

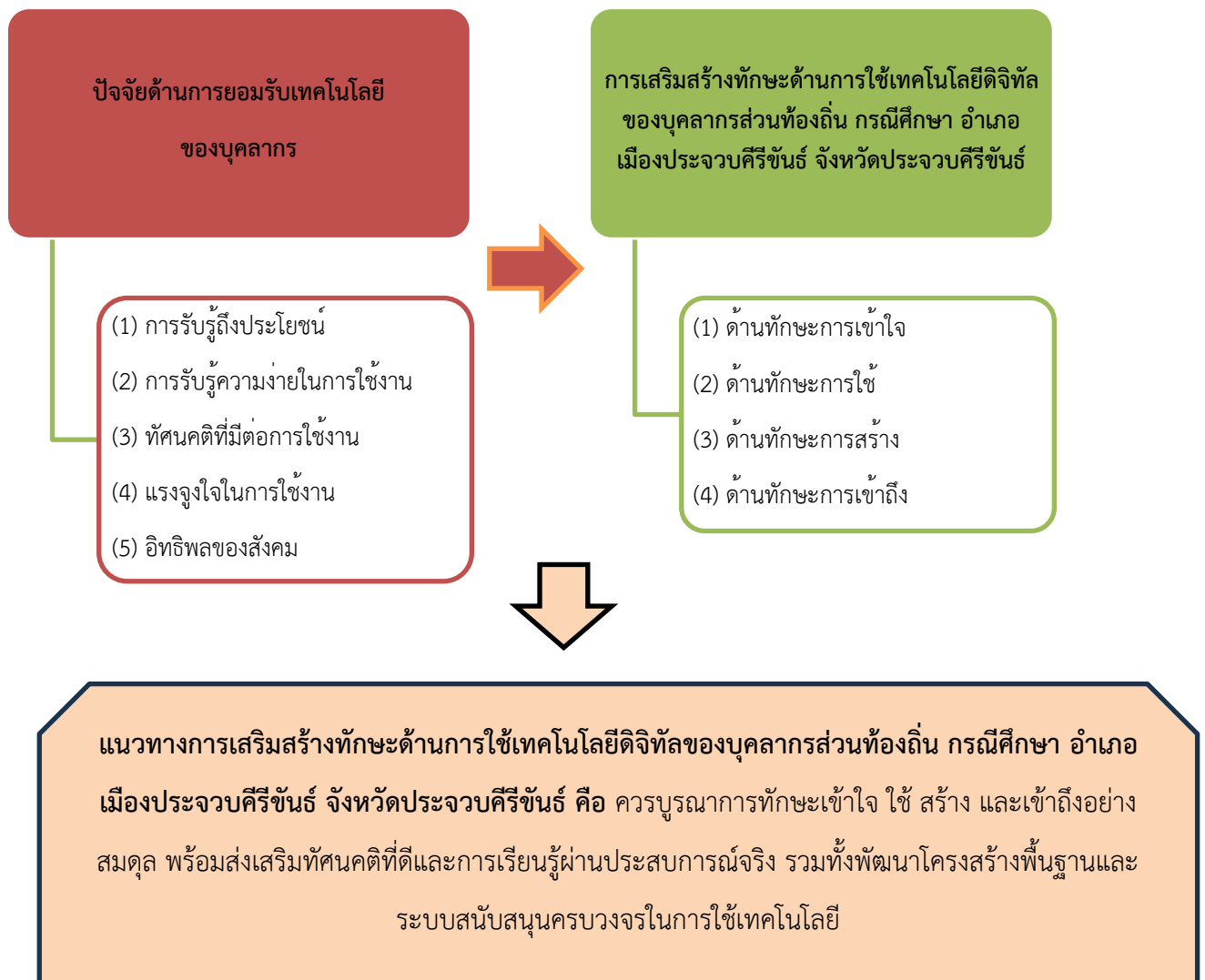
4. แนวทางการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

แนวทางการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้แก่ 1) ด้านทักษะการเข้าใจ ควรเน้นการสร้างความรู้ความตระหนักถึงประโยชน์ของเทคโนโลยีดิจิทัลผ่านการเชื่อมโยงกับงานจริง และจัดอบรมที่เข้าใจง่าย มีการอัปเดตความรู้อย่างสม่ำเสมอ พร้อมสนับสนุนอุปกรณ์พื้นฐานที่เหมาะสม เพื่อเสริมความมั่นใจในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี 2) ด้านทักษะการใช้ ควรส่งเสริมให้บุคลากรได้ลงมือปฏิบัติจริง เช่น การจัดเวิร์กช็อป ทดลองใช้เทคโนโลยีในงานจริง พร้อมสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ร่วมกัน มีคู่มือและระบบสนับสนุนที่ใช้งานง่าย เพื่อลดแรงต้านและเพิ่มความกล้าในการเรียนรู้เทคโนโลยีใหม่ ๆ 3) ด้านทักษะการสร้าง ควรสนับสนุนให้บุคลากรก้าวสู่การเป็นผู้สร้างสรรค์เทคโนโลยี เช่น การออกแบบระบบหรือพัฒนาเนื้อหา โดยต้องมิงงบประมาณ ทรัพยากร และพื้นที่ทดลอง รวมถึงส่งเสริมแรงจูงใจภายในและการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ในกลุ่มเพื่อพัฒนาศักยภาพอย่างต่อเนื่อง 4) ด้านทักษะการเข้าถึง ควรพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล เช่น อินเทอร์เน็ตคุณภาพดี อุปกรณ์และซอฟต์แวร์ที่เหมาะสม พร้อมระบบช่วยเหลืออย่าง Help Desk และการอบรมออนไลน์ เพื่อให้เข้าถึงความรู้ได้ง่าย ลดช่องว่างทางดิจิทัล และเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้อย่างเท่าเทียม สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกศรินทร์ นามวัชรโสพิศ และคณะ (2568) วิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลของบุคลากรปฏิบัติงานประจำสำนักงานเทศบาลเมืองนาสาร ในยุคราชการ 4.0 ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลของบุคลากรปฏิบัติงานประจำสำนักงานเทศบาลเมืองนาสารในยุคราชการ 4.0 ได้แก่ 1) ปรับทัศนคติ ของบุคลากรปฏิบัติงานประจำสำนักงานให้มีทัศนคติด้านบวกส่งเสริมให้บุคลากรปฏิบัติงานประจำสำนักงานมีการหมุนเวียนงาน เพื่อให้เกิดความรู้ความสามารถและประสบการณ์ที่ต่างไปจากเดิม 2) จัดอบรมทั้งด้านทฤษฎี และทางปฏิบัติโดยวิทยากรผู้มีความรู้ความชำนาญและเชี่ยวชาญเกี่ยวกับเทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อเพิ่มทักษะและความชำนาญด้านดิจิทัลให้แก่บุคลากรปฏิบัติงานประจำสำนักงาน 3) จัดสรรระยะเวลาอบรมด้านเทคโนโลยีดิจิทัลให้เหมาะสม เอื้ออำนวยให้บุคลากรปฏิบัติงานประจำสำนักงานเข้าร่วมอบรมเพื่อพัฒนาทักษะดิจิทัลของตนเอง 4) เพิ่มจำนวนนักวิชาการคอมพิวเตอร์ เพื่อทำให้เกิดความสมดุลกับปริมาณงาน

องค์ความรู้ใหม่

จากการศึกษาเรื่อง แนวทางการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้องค์ความรู้ใหม่ดังแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุปการวิจัยได้ทราบถึง 1) การเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น อยู่ในระดับมาก 2) บุคลากรส่วนท้องถิ่นที่มี เพศ และระดับการศึกษา ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น แตกต่างกัน 3) ปัจจัยด้านการยอมรับเทคโนโลยีของบุคลากรด้านการรับรู้ความง่ายในการใช้งาน ด้านทัศนคติที่มีต่อการใช้งาน ด้านแรงจูงใจในการใช้งาน มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการเสริมสร้างทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น ที่ระดับ 0.001 ด้านการรับรู้ถึงประโยชน์ ที่ระดับ 0.01 และด้านอิทธิพลของสังคม ที่ระดับ 0.05 และ 4) แนวทางการเสริมสร้างทักษะเทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรส่วนท้องถิ่น ควรบูรณาการทักษะเข้าใจ ใช้ สร้าง และเข้าถึงอย่างสมดุล พร้อมส่งเสริมทัศนคติที่ดีและการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริง รวมทั้งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบสนับสนุนครบวงจรในการใช้เทคโนโลยี ข้อเสนอแนะได้แก่ ข้อเสนอแนะสำหรับการปฏิบัติ คือ 1) หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น

ในเขตอำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ควรจัดทำแผนบริหารความต่อเนื่องการให้บริการแบบดิจิทัลอย่างเป็นระบบ เพื่อรองรับสถานการณ์ฉุกเฉินและรักษาการให้บริการแก่ประชาชนได้อย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ 2) หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ควรส่งเสริมความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์ และองค์ประกอบของระบบคอมพิวเตอร์ ผ่านการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการหรือสื่อการเรียนรู้ที่เข้าใจง่าย เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้งานเทคโนโลยี 3) หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ควรพัฒนาศักยภาพบุคลากรในการใช้ Web 2.0 อย่างสร้างสรรค์และรับผิดชอบ โดยเน้นการฝึกอบรมด้านการสื่อสารผ่าน Blog, Social Media และการผลิตสื่อดิจิทัลที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมกับประชาชน 4) หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ควรมีการจัดการเปลี่ยนแปลงองค์กรสู่ระบบดิจิทัลอย่างเป็นขั้นตอน โดยมุ่งเน้นการวางยุทธศาสตร์ดิจิทัล การอบรมบุคลากร และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการให้บริการภาครัฐในยุคดิจิทัล ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต คือ 1) ควรมีการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้เทคโนโลยีของบุคลากรท้องถิ่น เช่น ความรู้พื้นฐาน การสนับสนุนจากองค์กร และอุปสรรคที่พบ เพื่อพัฒนาแนวทางการเรียนรู้ที่ตอบโจทย์ในระดับบุคคลและองค์กร 2) ควรมีการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของรูปแบบการฝึกอบรมแบบออนไลน์และแบบลงพื้นที่จริง เพื่อพิจารณาว่ารูปแบบใดมีประสิทธิภาพสูงสุดในการเสริมสร้างทักษะดิจิทัลของบุคลากรในบริบทท้องถิ่นที่อาจมีข้อจำกัดด้านเทคโนโลยีหรือโครงสร้างพื้นฐาน และ 3) ควรมีการศึกษารูปแบบการพัฒนา “ผู้สร้างสรรค์เทคโนโลยี” (Digital Creator) ในระดับท้องถิ่น เพื่อสนับสนุนให้บุคลากรก้าวจากผู้ใช้งานเทคโนโลยีทั่วไป ไปสู่การมีบทบาทในการพัฒนาเนื้อหา ระบบงาน หรือบริการใหม่ ๆ ผ่านกระบวนการสร้างสรรค์ที่เหมาะสมกับบริบทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

บรรณานุกรม

- กันตภัส อุดหนุน และสุมาลี รามัญญ์. (2566). การยอมรับเทคโนโลยีและนวัตกรรมในฐานะตัวแปรคั่นกลางที่เชื่อมโยงคุณภาพระบบสารสนเทศทางการบัญชีสู่ประสิทธิภาพการทำงานของบุคลากรในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดนครปฐม. วารสารวิชาการการจัดการภาครัฐและเอกชน, 5(2), 60-77.
- เกสรินทร์ นามวัชรโสพิศ และคณะ. (2568). การพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลของบุคลากรปฏิบัติงานประจำสำนักงานเทศบาลเมืองนาสารในยุคระชาการ 4.0. เรียกใช้เมื่อ 11 เมษายน 2568 จาก http://ir.sru.ac.th/bitstream/123456789/1084/1/Ketsarin_Pol68.pdf
- จารุณี ทับทิมทอง. (2565). ความต้องการพัฒนาทักษะที่จำเป็นเกี่ยวกับการทำงานและการใช้ชีวิตในยุคดิจิทัลของบุคลากรวัยทำงาน ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. ใน (การศึกษาวิจัยบุคคลปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ดวงฤทัย ศรีมุกข์. (2564). การพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในอำเภอปากพะนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช. ใน (การศึกษาค้นคว้าอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- นพวรรณ วงษ์ศรีแก้ว. (2565). การยอมรับเทคโนโลยีในการปฏิบัติงานของบุคลากรสายสนับสนุนระดับปฏิบัติงาน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ใน (การศึกษารายบุคคลปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขา บริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- นันท์นิธิ พงศ์โพธิธรรม. (2564). แนวทางการพัฒนาทักษะการรู้ดิจิทัลของบุคลากรสำนักงานเทศบาลนครปากเกร็ดสู่การเป็นนวัตกรรมผู้ประกอบการสาธารณะในยุคไทยแลนด์ 4.0. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, 12(2), 93-110.
- นันธิดา ปฏิวรรณ และคณะ. (2564). รูปแบบการพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร, 9(5), 1927-1939.
- ปาริชาติ บุตรศรี. (2566). ปัจจัยด้าน Digital Literacy ที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของบุคลากร : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลหนองบัวแดง อำเภอนางรอง จังหวัดชัยภูมิ. วารสารโครงการทวีปริญญาโททางรัฐประศาสนศาสตร์และบริหารธุรกิจ, 1(3), 1-12.
- ปทุมณาสา คชศิลา. (2565). แนวทางการพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลของข้าราชการหน่วยงานภาครัฐแห่งหนึ่ง. ใน (การค้นคว้าอิสระวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรรณทิพา เพ็ชรปานกัน. (2565). การพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองราชบุรี จังหวัดราชบุรี. ใน (การค้นคว้าอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต.
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. (2564). Digital literacy คืออะไร. เรียกใช้เมื่อ 11 เมษายน 2568 จาก <https://www.ocsc.go.th/DLProject/mean-dlp>
- สำนักงานสถิติจังหวัดประจวบคีรีขันธ์. (2568). การเข้าถึงบริการออนไลน์และการใช้งาน ICT ในพื้นที่อำเภอเมือง. เรียกใช้เมื่อ 11 เมษายน 2568 จาก https://central.nso.go.th/dashboard/interactive-dashboard-prachuap-khiri-khan?utm_source=chatgpt.com
- สิริรัตน์ พันธุ์หนู. (2566). ปัจจัยในการยอมรับเทคโนโลยีที่มีผลต่อความตั้งใจในการใช้งานแอปพลิเคชันของโรงพยาบาลภาครัฐที่เป็นโรงเรียนแพทย์ในเขตกรุงเทพมหานคร. ใน (สารนิพนธ์ปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต สาขาการจัดการ). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เสกศักดิ์ อยู่ดี และคณะ. (2567). การบริหารจัดการการปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยสื่อดิจิทัลสังคมออนไลน์. วารสารมหาจุฬานาครทรรศน์, 10(7), 308-317.
- Elkadi. H. (2013). Success and failure factors for e-government projects: A case from Egypt. Egyptian Informatics Journal, 14(2), 165-173.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. Educational and Psychological Measurement, 30(3), 607-610.
- Likert, R. (1976). The Method of Constructing and Attitude Scale. In Reading in Fishbein, M (Ed.), Attitude Theory and Measurement. New York: Wiley and Son.
- OECD. (2021). The OECD Framework for Digital Talent and Skills in The Public Sector. OECD Working Papers on Public Governance No. 45.